

Upplevelsevandring – vad är det ?

Den ursprungliga metoden är att man går två och två, den ene är ”blind” och den andre leder. Fördelen är uppenbar, man berättar för en människa som inte kan se och ger en trygghet i ledningen. Nackdelen är att man behöver många ”ledare” och det har vi inte här.

Tanken är alltså att uppleva denna vandring med alla sinnen **utom** synen. Synen är ju det av våra sinnen som vi använder mest när vi berättar något. Tar man bort synen så skärps som bekant de andra sinnen. Därför binds ögonen för med scouthalsduken eller annat.

Vår metod

blir att dela gruppen i tre smågrupper. Varje grupp har en ledare och ett rep. Ledaren ordnar sin grupp utefter repet, som alla håller i på led. Ena handen vilar på axeln på framförvarande.

Ledaren måste gå mycket långsamt och vara uppmärksam på sin grupp. Absolut tystnad ska råda. Försök att milt, **utan ord**, lugna ner ev fniss och sakta ner om någon snubblar. Vi har mycket gott om tid.

Vi vandrar alltså genom en **berättelse**, i det här fallet Jesu sista vandring här på jorden. Den börjar i Getsemane trädgård och slutar i och med uppståndelsen när kvinnorna och Petrus sett graven tom.

Att tänka på

Tryggheten är viktig. Ingen får känna sig otrygg. Miljön ska vara avspänd och lugn. Inga störande ljud ”utifrån”. Ingen utomstående får komma och prata med ledaren (om det inte är någon från ledningsgruppen).

Det kommer att bli en del väntetider under vägen. Då kan man ge de blinda något föremål att undersöka. Man kan känna på gräset, jorden m m.

Efteråt

1. Grupperna sitter och väntar på varandra vid slutet, **med bindlarna på** (sysselsättning se ovan, alternativt musik).
2. Vi sjunger några sånger och sedan börjar vi prata om upplevelserna.
3. Vi låter barnen skriva ner vad de kände, hörde och vad de trodde det handlade om.
4. Förklarar det som de inte kände till.